Recensie: Andrea Bocelli 30th Anniversary ****1/2

Hyde Park Londen
vrijdag 5 juli 2024

foto © Dave Hogan

Recensie:
Het grootste klassieke openluchtconcert van deze eeuw in Europa. Dat bracht Andrea Bocelli met special guests op BST Hyde Park dat voor de eerste keer in haar geschiedenis, op vraag van de toeschouwers zodat ze gefocust konden luisteren naar al het prachtigs dat Bocelli, de andere vocalisten, The Royal Philharmonic Orchestra en het Crouch End Festival Chorus te bieden hadden. Het bleek meer dan een exquise avond te worden. Helden vond Andrea Bocelli alle toeschouwers vermits zij quasi het volledige concert in de regen meemaakten. Helemaal doorweekt, tot op ons ondergoed zelfs, trokken we huiswaarts. Maar het was de bijzonder natte ervaring meer dan waard.

Door de mindere weersvoorspellingen skipten we een van de voorprogramma's, Matteo Bocelli, de zoon van Andrea. Ook tijdens de set van Katherine Jenkins daarna zou het de ganse tijd trouwens regenen, en geen klein beetje. Zeker, we droegen een poncho, maar het zittend publiek vooraan werd gevraagd om geen paraplu boven te halen om de zichtlijnen van de toeschouwers achter hen niet te verstoren. Het zorgde ervoor dat je hoe dan ook toch nog natte voeten kreeg. Wie toch een paraplu wou open doen of houden, werd vriendelijk verzocht plaats te nemen in het staand gedeelte verderop.
De 44-jarige mezzosopraan Katherine Jenkins uit Welsh droeg een glinsterend zilveren broekpak met sleep en bovenstuk. Maar dat was buiten de weergoden gerekend die de hemelsluizen volledig open zetten toen ze aan haar concert mocht beginnen. De best verkopende Britse klassieke artieste van de afgelopen kwarteeuw zou het echter niet aan haar hart laten komen. Integendeel, ze counterde dat met haar heerlijke gevoel voor (Britse) humor. 'Hyde Park, you are looking very fabulous in your ponchos.' zei ze. Ze gooide prompt ook haar set overhoop door 'Singing in the rain', met een paraplu in de hand, te zingen.
Ei zo na kwam ze ten val omdat de vloer van het podium wel erg nat en dus glibberig was. Mocht je je afvragen hoe zo'n klassiek concert in open lucht onder barre weersomstandigheden toch kon doorgaan? Wel, het orkest en de zangers (indien die laatsten dat wilden) stonden onder zwarte gazebo's die op het podium stonden zodat zij en hun instrumenten extra beschermd waren tegen de regen. Zeker, het leverde een wat vreemd podiumbeeld op maar de cameralui slaagden er wel bijzonder goed in om zo'n camerastandpunten te kiezen zodat dat helemaal niet opviel.
Jenkins wou fysiek de vierde wand (hier een watergordijn) tussen haar en de toeschouwers kennelijk doorbreken en dat deed ze door ieders harten te veroveren toen ze haar prachtige zilveren hakken inruilde voor een paar groene regenlaarzen om een medley van Bond-klassiekers aan te vatten. Openen had ze haar

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

concert gedaan met 'The Music of the Night' uit Phantom of the opera. Maar vooral haar duetten waren prachtig, of het nu met een andere sopraan was zoals in Delibes 'Flower Duet' of met en tenor in 'Barcelona', wat ze bracht was bijzonder mooi, een streling voor het oog én oor. Met 'We are the champions' van Queen nam ze afscheid van het publiek.

Rond acht uur was het dan aan Andrea Bocelli om zijn professionele verjaardag te vieren in de Britse hoofdstad. En wat voor een verjaardag werd dat! Of om het met de woorden van de 61-jarige zanger Seal te zeggen: het voelde aan als in het meest comfortabele bed liggen dat je je kan inbeelden. Seal bracht samen met Andrea Bocelli 'Amazing Grace' en Sinatra's 'My way'. Wie Seal 6 jaar geleden aan het werk zag in onze contreien tijdens Night of the Proms, weet dat zijn muziek in een klassiek jasje perfect past. Ook nu bleek dat nog steeds het geval toen ie solo 'Kiss from a rose' bracht.

Net daarvoor had Andre Bocelli niemand minder dan Zucchero uit zijn hoed getoverd als special guest. Samen brachten ze 'Miserere' waarbij we ook video's te zien kregen met Pavarotti in. Zucchero mocht daarna ook een van zijn grootste hits laten horen aan het Britse publiek, het onsterfelijke 'Senza una donna'.

Hans Zimmer kennen we voornamelijk van de bombastische filmmuziek die hij de afgelopen jaren de wereld instuurde. Ook Bocelli's grootste hit 'Con Te Partiré²'/'Time To Say Goodbye' had ie hertimmerd, lees: verZimmerd in een arrangement dat epische proporties kreeg naar het einde toe van het concert.

Maar het waren toch vooral de doorleefde, klein gehouden en niet zelden bijzonder emotionele stukken (zoals uit Puccini's 'La Bohème' of Bizets 'Les péªcheurs de perles') die je in geen tijd kippenvel wisten te bezorgen. Zimmer deed dat ook met een magistraal subtiel met veel finesse gebracht 'Time' uit 'Inception'.

Maar het meest magische moment van de avond was met stip 'Hallelujah' van Leonard Cohen dat Andrea Bocelli met zijn twaalfjarige dochter Virginia die in een roze jurk gekleed was, zong. 'We will do the song that we both do at home, okay? But now it's more important to sing well.' zei haar papa in Hyde Park met gevoel voor humor. Overigens bleek de sfeer de ganse tijd tussen hem en de genodigden erg gemoedelijk tot zelfs losjes met ruimte voor een lach en een grapje.

Hoe voortreffelijk en kennelijk zonder last te hebben van plankenkoorts, bracht Virginia Bocelli het ervan af? Die 'wauw' en 'bravissimo' die we achter ons hoorden was dan ook niet meer dan terecht en vat perfect het ganse optreden samen. Met 'Thank you very much. It's an incredible experience' bedankte Andrea Bocelli het publiek voor ie als afsluiter 'Nessun Dorma' inzette. En of het een onvergetelijke ervaring was!

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.